

Sygn. akt III AUa 336/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2007 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Ewa Piotrowska (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Ansion SSA Marek Procek
Protokolant	Aneta Kustos

Przy udziale –

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2007r. w Katowicach

sprawy z odwołania R. H. (R. H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o umorzenie należności z funduszu alimentacyjnego

na skutek apelacji ubezpieczonego R. H.

od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

z dnia 9 grudnia 2005r. sygn. akt XI U 2208/05

oddala apelację.

/-/SSA J. Ansion/-/SSA E.Piotrowska (spr.) /-/SSA M.Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn.akt III AUa 336/06

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9.12.2005r. w sprawie XI U 2208/05 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił odwołanie ubezpieczonego R. H. od decyzji Z. O.. w Z. z dnia 29.09.2005r.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji podał, że zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego w kwocie 30.397,90 zł za okres od lipca 1993r. do

kwietnia 1994r. stwierdzając w uzasadnieniu, że odwołujący posiada potencjalne możliwości zatrudnienia i spłaty zadłużenia.

Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie odwołania podnosząc, że choruje na cukrzycę i jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny bez prawa do zasiłku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie podniósł, że ubezpieczony nie udowodnił, że cukrzyca nie pozwala mu podjąć zatrudnienia oraz, że ubezpieczony nie legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony, ur. w (...)r., z zawodu cieśla, zbrojarz, złożył w dniu 11.07.2005r. wniosek o umorzenie należności wobec likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego. R. H., jak wynika z akt organu rentowego ma zadłużenie z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłacanych na rzecz jego syna D. H. (1) w okresie od lipca 1993r. do kwietnia 2004r. w łącznej kwocie 30.397,90 zł oraz z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłaconych również z funduszu na rzecz córki D. H. (2) za okres od maja 1993r. do stycznia 2002r. w łącznej kwocie 16.195,96 zł.

Z zeznań zobowiązanego złożonych na rozprawie w dniu 2.12.2005r. (k. 10-11 a.s.) wynika, że w 1993r. zawarł kolejny związek małżeński, z którego nie posiada dzieci i obecnie pozostaje we wspólnym gospodarstwie jedynie z żoną. Żona prowadzi handel na targowiskach i z jej dochodów oboje się utrzymują. Odwołujący od połowy lat 90 – tych nigdzie nie pracuje gdyż, jak utrzymuje nie ma dla niego pracy z powodu cukrzycy insulinozależnej i dolegliwości neurologicznych po wypadku samochodowym, któremu uległ w 2004r., przyznając jednocześnie, że nie legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności.

Sąd stwierdził, że w aktach organu rentowego znajduje się zaświadczenie lekarskie z dnia 8.06.2005r. z Poradni dla Chorych na Cukrzycę w B., z którego wynika, że odwołujący ma rozpoznaną cukrzycę typu 2 i leczy się w Poradni od lutego 2004r. do nadal. Ponadto zobowiązany złożył zaświadczenie z PUP w B., że od 27.12.2004r. do nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku.

Powołując się na przepis art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28.11.2003r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. Nr 228 poz. 2255), który pozwala w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, likwidator funduszu alimentacyjnego może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu. Sąd I instancji stwierdził, że ani sytuacja zdrowotna ani rodzinna odwołującego R. H. nie stanowi szczególnie uzasadnionego przypadku.

Zdaniem sądu przedłożone przez zobowiązanego zaświadczenie lekarskie świadczące o rozpoczęciu leczenia cukrzycy w 2004r. nie stanowi dowodu, że ubezpieczony jest niezdolny do wykonywania jakiejkolwiek pracy na rynku pracy, a tym samym, że nie jest w stanie podjąć spłaty swojego zadłużenia wobec funduszu. Przeciwwskazane dla cukrzyków są tylko niektóre prace, a nie wykonywanie pracy zarobkowej w ogóle.

Sąd stwierdził, że szczególnie uzasadniony przypadek, o jakim mowa w powołanym przepisie zachodziłby wówczas, gdy zobowiązany nie jest zdolny do podjęcia zatrudnienia nawet w warunkach pracy chronionej, czyli występuje po jego stronie brak możliwości zdobycia odpowiednich środków finansowych, gdy spłata zadłużenia, nawet w ratach, pociągnęłaby za sobą brak możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Wniosek zobowiązanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność jego stanu zdrowia jest zdaniem sądu nieuzasadniony, gdyż nie zachodzi potrzeba orzeczenia o świadczeniu z ubezpieczenia społecznego dla odwołującego. Ocena sytuacji zdrowotnej zobowiązanego w niniejszej sprawie następuje na podstawie dowodów złożonych przez odwołującego. Sąd miał również na uwadze, że odwołujący ma dopiero 48 lat, nie ma nikogo na utrzymaniu, zatem jego sytuacja potencjalnie pozwala na spłacanie zadłużenia wobec Funduszu Alimentacyjnego.

Apelację wniósł ubezpieczony zarzucając wyrokowi niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, a w szczególności, czy zobowiązany może w ogóle pracować w obecnym stanie zdrowia i wnosząc o zmianę

zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji zobowiązany powołał się ponownie na zaświadczenie lekarskie z Poradni Cukrzycowej w B. oraz zapowiedział złożenie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Orzeczenie to wydane przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w B.w dniu 4.05.2006r. złożył odwołujący w dniu 31.07.2006r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach po rozpoznaniu sprawy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji rozpoznał bowiem sprawę prawidłowo i prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy prawa.

Niesporne jest w sprawie, że apelujący jest zobowiązany zwrócić na rzecz likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego należności w kwocie łącznej 46.593,86 zł. Są to kwoty świadczeń alimentacyjnych wypłacanych z Funduszu Alimentacyjnego na utrzymanie dwojga dzieci zobowiązanego D. H. (1) ur. w (...)r. i D. H. (2) ur. w (...)r.

Odwołujący nie realizował swojego obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci od 1993 roku.

Spór sprowadzał się do oceny, czy zobowiązany spełnia przesłanki do umorzenia należności określone w przepisie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28.11.2003r. o świadczeniach rodzinnych (DZ.U. Nr 228 poz. 2255), a zatem, czy wykazał, że jego sytuacja zdrowotna bądź rodzinna jest „szczególnie uzasadnionym przypadkiem”. Przez szczególnie uzasadniony przypadek, który uzasadnia umorzenie należności wobec funduszu należy rozumieć, iż zobowiązany nie tylko w chwili obecnej nie posiada środków utrzymania, ale nawet potencjalnie, biorąc pod uwagę jego wiek, stan zdrowia, kwalifikacje oraz rokowania zdrowotne, nie będzie w stanie spłacać należności bez narażenia na pozbawienie możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Słusznie Sąd I instancji stwierdził, że w niniejszej sprawie, zobowiązany nie wykazał, iż spełnia powyższe przesłanki.

Choroba ubezpieczonego, cukrzyca typu 2 odpowiednio leczona pozwala na podjęcie zatrudnienia, a zauważyć należy, że leczenie zostało podjęte dopiero w 2004r., natomiast od 1993r., zobowiązany uporczywie uchylał się od wykonywania ustawowego obowiązku łożenia na utrzymanie dwojga swoich dzieci, bez uzasadnionego powodu nie podejmując zatrudnienia.

Podstawą uznania, że z przyczyn zdrowotnych zachodzą „szczególne okoliczności” pozwalające umorzyć należności wobec funduszu winna być trwała całkowita niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji, gdyż tylko taka sytuacja usprawiedliwia nie podejmowanie pracy zarobkowej.

Należy jednak stwierdzić, że uzyskanie świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy umożliwia egzekucję należności wg zasad przewidzianych przepisami art.139 i 140 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. nr 162 poz. 1118 ze zm.), a zatem w przypadku zobowiązanego, który w chwili wydania zaskarżonych decyzji ukończył 48 lat, przedstawił orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności okresowe od maja 2006r. do grudnia 2007r. nie zachodzi trwała przeszkoda w egzekwowaniu należności. Ani wiek apelującego, ani rodzaj schorzenia, ani też okresowo określony stopień niepełnosprawności nie usprawiedliwia umorzenia należności.

Mając na uwadze, że w chwili obecnej oraz w przyszłości zobowiązany może podjąć zatrudnienie lub uzyskać prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, wyrok Sądu I instancji uznający zaskarżone decyzje za zgodne ze stanem faktycznym i prawnym sprawy jest w pełni zasadny gdyż decyzja o umorzeniu należności byłaby przedwczesna.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe uznał, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów i orzekł jak w sentencji na mocy art. 385 kpc.

/-/SSA J. Ansion/-/SSA E.Piotrowska/-/SSA M.Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JM